

MARY HEALY STD

A detroiti Szent Szív Szeminárium egyetemi docense
és a Szent Pál Bibliai Teológiai Központ vezető munkatársa

A Szeretet azt mondja, menj! – Az Eucharisztia és a keresztény élet

---

Bevezetés

Az Eucharisztia végső célja az, hogy minden keresztény egy másik Krisztussá váljon, aki azért született a világra, hogy úgy szeressen, ahogy Ő szeret. Ez az előadás elmagyarázza, hogyan élhetjük át legteljesebben a szentmisét azáltal, hogy élő tabernákulummá válunk, így visszük Krisztus gyógyító jelenlétét ebbe az elveszett és sebzett világba.

Mielőtt belekezdene, be kell vallanom, hogy „A Szeretet azt mondja, menj!” címet Jason Chin protestáns karizmatikus vezető, a *Love Says Go* mozgalom alapítójának azonos című, csodálatos könyvéből kölcsönöztem. Bár ő nem így akarta, azt hiszem, ez a rövid mondat szépen összefoglalja az Eucharisztia teljes célját. A „mise” szó a pap által a liturgia végén elmondott latin kifejezésből származik: *Ite, missa est!* – „Menjtek, küldetéseket van!” De kinek szól ez? Természetesen az Egyháznak, vagyis mindannyiunknak, akiket azért küldenek a világba, hogy megosszuk azt az ajándékot, amelyet kaptunk. Az Eucharisziában isteni szeretetet kapunk – Isten kimeríthetetlen, feltétel nélküli szeretetét, amely Jézus Krisztus szenvedésében és halálában áradt ki – a szívünkbe és a testünkbe. Ez a szeretet nem statikus; tele van isteni energiával, amely arra készítet minket, hogy kimenjünk egy olyan világba, amelynek nagyon nagy szüksége van erre. Ahogy Szent Pál írta: „*Mert Krisztus szeretete ösztönöz minket, hiszen arra a meggyőződésre jutottunk, hogy ha egy mindenkiért meghalt, akkor mindenki meghalt.*”¹ A szeretet azt mondja: menj!

Tehát az Eucharisztia végső célja a küldetés: *Ite, missa est.* Az Egyesült Államokban vannak olyan plébániaközösségek, amelyek a templom

parkolójának kijáratánál táblákat függesztettek ki, így minden alkalommal láthatják őket a hívek, amikor vasárnap reggel elhagyják a templomot. Ez áll rajtuk: „Most missziós területre lépsz”. Ez valóban jó ötlet. Az Eucharisziában a krisztusi megváltás egésze jelen van előttünk: kiürítette magát isteni dicsőségéből, és teljes mértékben belépett ebbe a világba annak minden örömeivel, szenvedésével és terhével; aztán odaadta a saját testét, hogy megtörjék, és a vérét kiontsák, hogy megváltassunk, meggyógyulhassunk és feltámasztassunk, hogy osztozhassunk az Ő isteni életében. Az Eucharisziában krisztusi valóságba kerülünk, hogy kiterjeszthessük azt a világra.

Az Eucharisztia célja tehát az, hogy programot adjon egész életünknek. Eucharisztikus életet kell élnünk. Ha figyelmesen elolvassuk az evangéliumokat, felfedezzük, hogy rejtett módon tárják fel ezt az igazságot. Az evangéliumok számos olyan étkezést írnak le, ahol Jézus a tanítványaival, barátaival – mint Mária és Márta –, farizeusokkal, bűnösökkel és adószedőkkel evett. Ezek az étkezések sajátosan módon mutatják az utat a Jézus életének csúcspontját jelentő étkezéshez: az utolsó vacsorához, ahol megalapította az Oltáriszentséget. Rejtett módon ezek az alkalomok megtanítanak minket arra, hogy mit jelent eucharisztikus életet élni. Különösen két evangéliumi étkezésre szeretnék összpontosítani: az ötezer jóllakatására (Mk 6,30–44) és a kánai menyegzőre (Jn 2,1–11).

1. „...adjatok nekik enni!” (Mk 6,37)

Nézzük meg először az ötezer jóllakatását. Jézus földi szolgálata alatt elterjedt a hír, hogy betegeket gyógyít, és hatalmas tömegek gyűltek össze körülötte. El tudjuk képzelni, milyenek voltak ezek a tömegek. Néhányan egyszerű kisgyermekes parasztcsaládok voltak, néhányan adószedők, prostituáltak vagy más rossz hírű emberek. Sokan közülük testi hibásak vagy betegek. Néhányan rongyokban voltak, mások mentálisan zavartak vagy magányosak. Néhányuknak nem volt jó szaga. Jézus megpróbált tanítványaival elvonulni, hogy végre megpihenjenek. De a tömeg követte őket. Amikor meglátta a tömeget, talán bosszús volt? Nem! *„Megesett rajtuk a szíve, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok.”*² A gö-

rög eredeti (*esplanchnisthē*) szó szerint azt jelenti, hogy Jézus gyomra görcsbe rándult a szánalomtól, zsigerileg reagált a szükségükre.

Márk szerint Jézus válasza arra az igényre, amelyet könyörületesen felismert, az volt, hogy sok mindent tanított nekik (Máté úgy írja, hogy meggyógyította a betegeket, Lukácsnál pedig tanított és gyógyított). Jézus érzékelte, hogy leginkább az igazságra van szükségük, arra, hogy Isten ígéje által megismerjék Istent. Lelkileg alultápláltak voltak. Ahogy Ámosz megjövendölte: „*éhséget bocsátok a földre: [...] az Úr szavának hallgatására*”.³ A nép éhes volt az evangéliumra, amelyet Jézus hirdetett – a jó hírre a bűnök bocsánatáról és a Jézusban testet öltött országról. Ez a helyzet ma is. Körülöttünk sok ember éhezik Isten megismerésére. Az emberek sikeresnek és gazdagnak tűnhetnek, de ha spirituális röntgenszemünk lenne, láthatnánk, hogy valójában nagy hasuk van, karjaik és lábaik pedig olyanok, mint a botok. Ez még sok katolikus esetében is így van, akik rendszeresen járnak misére, de nem ismerik azt, akit magukhoz vesznek. Isten megismerésére éheznek.

E hosszú tanítási nap végén, mely során Jézus kielégítette ezt a mély lelki éhséget, a tanítványok úgy döntöttek, hogy segíteniük kell neki a gyakorlati dolgokban való gondolkodásban. Azt mondták neki: „*A vidék elhagyatott, s már késő van. Bocsásd el őket, hogy elmehessenek a környék tanyáira és falvaiba ennivalót venni*.”⁴ Más szóval, a juhok csak gondoskodjanak magukról – mintha Jézus elhagyásával az emberek olyasmit kapnának, amit nem kaphatnak meg tőle! Jézus válasza egyszerű volt: „*Ti adjatok nekik enni*.”⁵ A tanítványok kissé megdöbbenek. Honnan szerezzünk be ennyi ételt? Azt várod tőlünk, hogy nyolchavi bérlünket költsük a tömeg élelmezésére?

Ez az egész forгатókönyv tanulság a jövőbeni apostoli és evangélista szolgálatukra, és a mi életünkre is. Milyen gyakran gondoljuk azt, hogy: Uram! Nincs meg mindenem ahhoz, hogy kielégítsem azoknak az embereknek a szükségleteit, akikkel találkozom – az evangélium iránti lelki éhségüket vagy igényüket a gyógyulásra, élelmiszerre, menedékre és ruházatra, vagy egyszerűen az együttérzésre, a szeretetre és a megértésre. Még arra sem vagyok képes, hogy kedves, türelmes és megbocsátó legyek a saját családommal. Néha még felkelni is alig tudok reggel!

Jézus megkérdezi a tanítványokat: „*Hány kenyereitek van? Menjetek, nézzétek meg!*”⁶ Azt válaszolják: öt kenyér és két hal. Más szóval, gya-

korlatilag semmi. De Jézus kezében, aki elveszi, megáldja, megtöri és odaadja nekik, hogy elosszák azokat, megsokszorozódik az étel, hogy több mint elegendő legyen ötezer férfi (talán hússzezer ember) jóllaktatásához. Jézus felfedi a titkot: Csak gyertek hozzám azzal a kevéssel, amitek van – a szegényes és elégtelen erőforrásaikkal. Gyertek hozzám, hadd szeresselek, hadd töltssek meg és elégítsek ki titeket. Azután mindezt osszátok szét. Legyetek olyan együttérzők, mint amilyen az én szívem. Ti vagytok a válaszom e világ lelki éhségére! Ha megismerjük ezt a titkot, akkor minél többet osztunk szét – nem számítva a költségeket –, annál többet, sokkal többet kapunk vissza az Istentől. Mindig lesz elég, mert a végtelen Szeretet kiűrtette magát számunkra.

„*Ti adjatok nekik enni!*” Ezt a feladatot adta Jézus minden tanítványa számára az idők végezetéig. Ez az eucharisztikus élet alapképlete. Eszembe jut egy Loretta nevű nő, akit a szüleim néhány éve ismertek meg. Loretta vegyes házasságból származó nő volt, és nehéz körülmények között nőtt fel egy durva környéken, az ohioi Steubenville-ben. Egy nap a katolikus templomnál sétált, és látta, hogy az ajtó nyitva van. 14 éves volt ekkor. Valami vonzotta, hogy bemenjen. Belül elárasztotta Isten jelenlétének érzése. Sokáig ott maradt. Ezt követően elkezdett teljesen egyedül misére járni. A családja nem volt katolikus. De Loretta fiatal tinédzserként teljesen magától lett azzá.

Évekkel később, idősebb korában, Loretta otthontalan gyerekeket vett magához. Először két saját unokáját, majd egy fiatal fiút, akit az utcáról mentett meg, amikor az anyja bántotta. Aztán mások következtek. Egy idő után nyilvánvalóvá vált, hogy a gyerekek, akik Lorettaval éltek, remekül fejlődtek. Szigorú volt velük, de tudták, hogy szereti őket. Még a gyermekjóléti hivatal és a rendőrség is küldött hozzá elhagyott vagy bántalmazott gyermekeket. Volt idő, amikor 17 gyerekről gondoskodott. Szerette elmesélni, hogy volt olyan, hogy egyszerre kilenc gyereket kellett bilire szoktatnia! Minden vasárnap elhozta őket a Steubenville belvárosában lévő Szent Péter-templomba, és két padot töltött meg velük.

Loretta olyan szegény volt, hogy néha éjszaka ki kellett csavarnia a villanykörtét a nappaliban, és fel kellett vinnie az emeletre, hogy becsavarja a hálószoba lámpájába. Szív- és cukorbetegségben is szenvedett. Sőt, szüksége volt valakire, aki gondoskodik róla. Valahogy mégis sikerült etetnie, felöltöztetnie és felnevelnie ezeket a gyerekeket. Végül Lo-

retta több mint száz gyermeket fogadott be, néhányat ideiglenesen, és néhányat addig, amíg el nem érték a felnőttkort. Sokan közülük jól képzett és jól szituált felnőttekké váltak. Loretta öt éve halt meg, és az utolsó gyerek, akit felnevelt, most került be az egyetemre. Hol találta meg azt a forrást, amelyből ennyi gyermekről gondoskodott, amikor magának is alig volt valamije? Megtalálta az isteni Szeretetet, minden erő és minden szeretet forrását. Hagyta magát megtölteni, kielégíteni és újra feltölteni, odaadta Neki a kenyeret és a halakat, és hagyta, hogy Ő megsokszorozza őket.

„*Ti adjatok nekik enni!*” Jézus nem azt kéri tőlünk, hogy a fölöslegből adjunk, hanem a szükségesből, aminek néha nagy ára van. Egyszer egy bensőséges pillanatban, az áldott Szentség előtt imádkoztam. Úgy éreztem, el kell mondanom Jézusnak, hogy annyira szeretem Őt, hogy szívesen hagynám, hogy millió darabra szaggassanak érte. Néha a szerelmesek örült dolgokat mondanak. Hamarosan megfeledkeztem az esetről. Évekkel később, amikor egy laikus közösség vezetőségében szolgáltam, úgy éreztem, hogy szinte széttépnek a hívek – úgy tűnt, hogy sosem lesz vége a panaszáradatnak és a különféle igényeknek. Frusztráltságomban egy nap így imádkoztam: „Uram, úgy érzem, millió darabra szaggatnak.” Azonnal eszembe jutott az az ima, amellyel évekkorábban az Úrhoz fordultam. Vigyázz, miért imádkozol! Rájöttem, hogy ha a saját erőmből próbálok megfelelni ezeknek az igényeknek, akkor a kiégés felé tartok. De ha hagynám, hogy az Úr legyen az első az életemben, és rajta tartom a szemem, továbbadhatom neki a kenyereimet és a halaimat, és ő biztosítaná, hogy soha ne fogyjanak el!

2. „*Tegyetek meg mindent, amit csak mond!*” (Jn 2,5)

Van egy másik evangéliumi szakasz, amely rejtett módon mutat rá az eucharisztikus életre, ez pedig a kánai menyegző (Jn 2,1–11). Jézus anyja észrevette a kínos helyzetet: a házigazdáknak elfogyott a boruk. Az ősi zsidó esküvői ünnepségek egy teljes hétig tartottak, és meglehetősen visszafogta volna az ünneplést, ha a hét közepére elfogyott volna a bor. A bor a „többet” szimbolizálja a szokásos táplálékon túl; az örömet, a bő-

séget és az ünnepet jelképezi. Egyetlen házigazda sem szolgálja ki a vendégeket pusztán vízzel.

Amikor Mária ezt az igényt jelezte a fiának, először úgy tűnt, hogy az visszautasítja: „*Még nem jött el az én óráim.*” De ő, jobban megértve fia szívét, mint bárki más, és rendíthetetlen hitétől indítva, nem fogadta el a visszautasítást. A szolgákhoz fordult, és azt mondta nekik – ezek Mária utolsó lejegyzett szavai a Szentírásban: „*Tegyetek meg mindent, amit csak mond!*”⁸

Jézus nem utasíthatott vissza ekkora hitet. Odafordult a szolgákhoz, és azt mondta nekik: Látjátok azt a hat hatalmas köedényt, amit a megtisztulás szertartásaihoz használnak, és mindegyik körülbelül 150 gallon űrtartalmú? Töltsétek tele őket! A szolgák nézőpontjából el tudjuk képzelni, hogy amit Jézus mondott, annak úgy tűnt, nincs sok értelme. A probléma a bor hiánya volt, nem a vízé. Ezenfelül nem kis feladatot adott nekik. Nehéz edényeket kellett kivinniük a falu kútjához, leengedni, majd felhúzni őket, aztán visszacipelni őket az esküvő helyszínére, majd újra elmenni a kúthoz ugyanezért – valószínűleg többször is. Könnyen azt gondolhatták magukban: Mi értelme ennek az egésznek? Micsoda időpocsékolás! Azt is mondhatták volna: Félig tele is elég lesz. De emlékeztek arra, amit Mária mondott: „*Tegyetek meg mindent, amit csak mond!*” És színültig megtöltötték a korsókat.

Aztán Jézus ismét próbára tette hitüket és engedelmességüket: „*Most merítetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak!*”⁹ Vigyél egy kanálnyi vizet a násznagynak! Lehet, hogy nem fogja értékelni a tréfát. Ennek ellenére ismét engedelmeskedtek. És valahol útközben, amikor senki sem nézett oda, a víz borrá vált. Sőt, ez lett a „jó bor” – az isteni élet bora, amelyet Jézus, az igazi Völegény-Messiás, a népére önt. Az Úr ismét elég és még többet is nyújtott annál, mint ami mindenki számára bőségesen elegendő. A szolgák engedelmessége miatt lett annyi bor, amennyivel megmentették az esküvői ünnepséget, és Jézus megtette első csodáját, felfedve dicsőségét.

Mint a kenyerek csodája, ez is az utolsó vacsora elővételezése volt, amikor vérének kelyhét, a megbocsátás és az isteni élet kimeríthetetlen forrását adta nekünk.

Milyen gyakran mondja nekünk az Úr, hogy tegyünk meg valamit, aminek látszólag semmi értelme! Milyen gyakran kapunk a Szentlélektől

halk készítéseket, amelyeket azután figyelmen kívül hagyunk, mert nem felelnek meg a saját terveinknek vagy időpocsékolásnak tűnnek. Ezekben a pillanatokban emlékeznünk kell Jézus anyjának bölcs tanácsára: „*Tegyetek meg mindent, amit csak mond!*” Talán azt mondja, hogy csináljunk valami nagyon egyszerűt, mint például hívd fel az unokatestvéredet, akivel öt éve nem beszéltél. Szólítsd meg azt az embert, aki a buszmegállóban áll. Magányos, és hallania kell Isten iránta való szeretetéről. Kérdezd meg azt a nőt, aki meggörnyedt a fájdalomtól, hogy imádkozhatsz-e vele a gyógyulásáért! Ha engedelmeskedünk, Jézus engedelmes hitünk „vizét” az isteni élet „borává” változtatja.

Egyik barátom, Tim Green megtapasztalta ezt az igazságot. Ügyvéd volt, és fontos beosztásban dolgozott a Ford Motor Companynál. Húsz évig szenvedett agydaganatban, és sok kemoterápiás kezelést kellett elviselnie. Ennek ellenére évente többször utazott Mexikóvárosba egy csapat önkéntessel, akik a szeméttelenen élő legszegényebbeket szolgálták, élelmet, ruhát vittek, orvosi ellátást, baráti segítséget nyújtottak nekik, és imára tanították őket. Tim és csapata gyakran tapasztalta, hogy az Úr csodákat tesz, megsokszorozza az ételt, vagy azonnal meggyógyít olyan embereket, akiknek súlyos betegségeik vannak.

Tim megtanulta meghallani a Szentlélek szavát. Egyszer egy boltban éppen virágot vett a feleségének, és beszélgetésbe elegyedett a pult mögött álló nővel, aki elmondta neki, hogy kínzó fejfájás gyötri. Azt is elmondta, hónapok óta folyamatosan fáj a feje, azóta, hogy elesett, beverte a fejét a padlóba és agyrázkódást szenvedett. Az esés miatt az egyik szeme is súlyosan károsodott. Miközben beszélt, Tim megérezte a Szentlélek készítését, és felajánlotta a nőnek, hogy imádkozzon vele a gyógyulásáért. Engedelmeskedett, és kockára tette hitét. Azt mondta: „Gyakran tapasztaltam, hogy Jézus meggyógyítja az embereket. Imádkozhatnék veled a gyógyulásért?” A nő némi habozás után beleegyezett. Tim kinyújtotta felé a kezét, és abban a pillanatban, amikor imádkozni kezdett, az asszony megérezte Isten erejét. Azt mondta Timnek, hogy a fájdalma hirtelen eltűnt, aztán azt mondta: „Látok!” Eltakarta a jó szemét, és csodálkozott, hogy igen távoli címkéket is el tud olvasni a polcokon, amire pedig korábban képtelen volt. Tim elmagyarázta, hogy Jézus volt az, aki meggyógyította őt, és egyszerű módon megosztotta a jó hírt arról, hogyan halt meg Krisztus, hogy megbékéljünk Istennel. Beszélgetésük végére az

asszony új kapcsolatot nyitott az Úrral, és azt mondta, hogy vasárnaponként templomba fog járni. Jézus Tim engedelmességének vizét az új krisztusi élet borává változtatta ennek az asszonynak a javára.

3. Az emeleti terem két rejtélye

Ez a két evangéliumi szakasz, az ötezer ember etetése és a kánai menyegző sokat elárul arról, hogy mit tesz majd Jézus az utolsó vacsorán, és mit jelent hagyni, hogy életünk az Eucharisztia formájában valósuljon meg. De van még egy elem, amely elengedhetetlen az eucharisztikus élethez. Ez az emeleti terem másik nagy misztériuma: a Szentlélek kiáradása. Nem tudjuk biztosan, hogy az utolsó vacsora felső terme ugyanaz az emeleti terem volt-e, amelyben a tanítványok összegyűltek pünkösdkor, amikor a Szentlélek eljött, de elképzelhető.¹⁰ Egy jeruzsálemi emeleti teremben Isten az embereknek adta két legnagyobb ajándékát, szeretetének kifürkészhetetlen bizonyítékait: fiát, Jézust az Eucharisziában, mint minden idők üdvözítő áldozatának emlékét, és Szentlelkét, saját isteni életét. Ez a két ajándék elválaszthatatlan egymástól. Krisztus keresztdozata miatt áradhatott ki a Szentlélek;¹¹ és a Szentlélek által válik a krisztusi passió hatékony valósággá számunkra, amely által megbocsátatnak bűneink, és Isten fiaiként és leányaiként fogadtatunk örökbe.¹² Ahogy Szíriai Szent Efrém írta: „Amikor megeszed ezt a kenyeret [az Eucharisziát], megkapod a Szentlélek tüzét.” A Szentlélek tüze Isten szeretete, amelyet szívünkbe és testünkbe fogadunk az Eucharisziában, hogy a krisztusi mintához igazodhassunk – abba a kenyérbe sütve, amely az Ő teste. A Szentlélek teszi lehetővé az eucharisztikus életet.

Az emeleti terem két misztériuma tükröződik az eucharisztikus imában, amelyet a celebráns a szentmisén mond. Az eucharisztikus ima magában foglalja az epiklézist, azt az imát, amely arra szólítja fel a Szentlelket, hogy változtassa át a kenyeret és a bort Jézus testévé és vérévé. De nem csak a kenyér és a bor változik át a Szentlélek által. Ott van még az „áldozási epiklézis”, amely arra szólítja fel a Szentlelket, hogy áradjon ki az emberekre is, hogy Krisztus testének és vérének befogadásával mi is Krisztussá változhassunk. Ezt látjuk például a keleti egyházakban ünneptelt Szent Bazil-liturgiában: „*Szálljon le jóságod jóvoltából a Te Szent-*

leked reánk s ezen előtted fekvő ajándékokra. Áldja meg és szentelje meg és tegye e kenyeret maga a mi Urunk, Istenünk és Üdvözítő Jézus Krisztusunk drága testévé. E kelyhet pedig maga a mi Urunk, Istenünk és Üdvözítő Jézus Krisztusunk drága vérévé, mely kiontatott a világ életéért. Minket pedig, mindnyájunkat, kik egy kenyérben és egy kehelyben részesülünk, egyesíts egymással az egy Szentlélek közöltetésében.”

A nyugati egyházban használt harmadik eucharisztikus imában is ezt látjuk: „Add, hogy mi, akik az ő testét és vérét magunkhoz vesszük, Szentlelkével eltelve egy test és egy lélek legyünk Krisztusban.”

Ezek az imák azt mutatják, hogy az Eucharisztia célja az, hogy a Szentlélek munkájával azzá váljunk, amit eszünk: Krisztus testévé válnunk, az ő jelenlétévé egymás és a világ számára.

Andrea Santoro olasz pap volt, aki misszionáriusként szolgált Törökországban. 2006-ban, miközben a teológiai képzésében imádkozott, egy fiatal muszlim fanatikus meggyilkolta. Röviddel halála előtt Andrea atya írt egy levelet, amelyben azt mondta: „Azért vagyok itt, hogy ezek között az emberek között éljek, és lehetővé tegyem Jézus számára, hogy ugyanezt tegye azáltal, hogy kölcsönadom neki a testemet. [...] Az ember csak a saját húsnak felajánlásával válik képessé az üdvösségre. A gonoszt a világban el kell hordozni, és a fájdalmat meg kell osztani, a saját testünkbe asszimilálva azt, akárcsak Jézus.” Milyen szép módja annak, hogy kifejezzük az eucharisztikus életet: kölcsönadjuk Jézusnak a testünket, hogy rajtunk keresztül jelen lehessen a világban. Ha hajlandóak vagyunk elviselni a gonoszsgót és osztozni a fájdalomban, ahogy Jézus tette, akkor rajtunk keresztül hozhatja el gyógyítását, megbocsátását és üdvösségét a világba. Néha ez azt jelenti, hogy hajlandók vagyunk megfizetni a végső árat, vérünk kiontását, ahogy Jézus tette. Ez az eucharisztikus élet legteljesebb kifejeződése, amint azt Antiochiai Szent Ignác 2. századi püspök értette. Úton a mártíromság felé a római arénában ezt írta: „Én vagyok Isten gabonája, és vadállatok fogai örölnék, hogy Krisztus tiszta kenyérévé legyek... A szeretetem keresztre lett feszítve, és nincs bennem semmi földi dolog iránti sóvárgás. Ehelyett bennem van az élő víz, amely mélyen bennem azt mondja: »Gyere az Atyához.« Már nem élvezem a romlandó ételeket vagy a világ örömeit. Csak Isten kenyerét akarom, ami Jézus Krisztus teste... és a vére, mint italra vágyom, ami a szeretet, ami nem pusztulhat el.”¹³

Kedves barátaim, földi életünk célja nem csupán az, hogy egy nap a mennybe jussunk. Hanem az, hogy a mennyet már a földön jelenvalóvá tegyük! Bárhol is van Jézus, a menny jelen van. Micsoda kiváltságot adott nekünk az Úr! Amikor az utolsó vacsorán azt mondta: „*Tegyétek ezt az én emlékezetemre*”, egyfelől azt parancsolta apostolainak és utódaiknak, hogy ünnepeljék az Eucharisziát örökkön örökké. De másfelől nekünk is azt mondja nekünk: „*Ezt tegyétek az én emlékezetemre.*”¹⁴ De mit? Az egész életedet! Ahogy táplálkozunk belőle, a Szentlélek által Jézussá válunk. Akkor azt mondhatjuk másoknak: Vegyétek, ez az én testem – az időm, a talentumaim, a szeretetem és a figyelmem, az életem. Egész életünk részese lesz Jézus küldetésének.

Tehát minden mise megismétli az emeleti teremben történeteket. Minden szentmisén megkérdézhetjük tőle, különösen az áldozás után: Uram, hová hívsz engem, hogy a menny jelenvalóvá váljék a földön? Hogyan hozzam el a gyógyulást, vagy osszam meg az evangéliumot, vagy mondjak egy megbocsátó szót valakinek, aki megsértett engem, vagy hogy gondoskodjak valakinek az anyagi szükségleteiről? Aztán hallgatunk rá, és az Anya szavai visszhangoznak fülünkben: „*Tegyetek meg mindent, amit csak mond!*” Azután a Szentlélek tüzével megtöltve, élő tabernákulumként hagyjuk el az emeleti termet, készen arra, hogy elhozzuk Krisztust a világba, ahogyan a tanítványok tették pünkösöd napján.

Jegyzetek

1. 2Kor 5,14.
2. Mk 6,34.
3. Ám 8,11.
4. Mk 6,35–36.
5. Mk 6,37.
6. Mk 6,38.
7. Jn 2,4.
8. Jn 2,5.
9. Jn 2,8.
10. Vö. Lk 22,12; ApCsel 1,13.
11. Vö. Jn 7,39; 16,7; ApCsel 2,33.
12. Vö. Róm 8,15.
13. ANTIOCHIAI SZENT IGNÁC, *Rómaiakhoz írt levél*.